

Arrest

nr. 100 181 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. ENGELLEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Zakho, provincie Dohuk (Koerdisch Autonome Regio). In oktober 2011 zou u uw huidige partner, S.(...) I.(...) I.(...) (OV X en CG X) hebben leren kennen. U zou haar hebben gezien als u voorbij haar woning passeerde op weg naar uw werk. Bovendien zou zij een buurvrouw zijn geweest van uw zus N.(...). Een tiental dagen nadat u I.(...) de eerste keer had opgemerkt zou u een papiertje met uw telefoonnummer op naar haar hebben gegooid. Sindsdien zouden jullie drie à vier keer per week in het geheim telefonisch contact hebben gehad. Voor het overige zou jullie contact beperkt geweest zijn tot het uitwisselen van blikken en het maken van bepaalde gebaren naar elkaar wanneer jullie elkaar

zagen. U zou uw zus N.(...) uiteindelijk hebben verteld dat u verliefd was op haar buurmeisje. Eind januari 2012 zouden jullie elkaar voor het eerst echt hebben ontmoet en met elkaar gesproken hebben op het dak van N.(...) haar woning. Tijdens dit gesprek zouden jullie elkaar hebben toevertrouwd dat jullie verliefd waren. Sinds die eerste ontmoeting zouden jullie elkaar twee à drie keer per week hebben ontmoet, meestal op het dak van N.(...)’s woning. U zou tijdens die contacten I.(...) vaak hebben gezegd dat u met haar wilde trouwen, maar I.(...) zou dit nog te vroeg gevonden hebben. In maart 2012 zouden jullie voor de eerste keer seksuele betrekkingen hebben gehad bij N.(...) thuis. In april - mei 2012 zou u door de moeder van I.(...) zijn opgebeld. Ze zou u hebben verteld dat ze met I.(...) naar de dokter was geweest en zo vernomen had dat I.(...) geen maagd meer was. I.(...)’s moeder zou u vervolgens hebben gezegd dat u om I.(...)’s hand moest komen vragen. U zou vervolgens uw ouders hebben verteld over I.(...) en over jullie seksuele relatie. Waar uw ouders zich in eerste instantie zouden hebben kwaad gemaakt zouden ze uiteindelijk hebben ingestemd met een huwelijk. In mei 2012 zouden uw ouders drie keer bij I.(...) thuis om haar hand hebben gevraagd maar I.(...)’s vader zou telkenmale geweigerd hebben. Toen uw ouders de derde keer bij I.(...) thuis waren, zouden zij van haar vader vernomen hebben dat I.(...) zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef A.(...). U zou I.(...) rond juni 2012 nog eenmaal gezien hebben sinds haar moeder u had opgebeld. Jullie zouden op dat moment voor de tweede keer seksueel contact hebben gehad. Daar u inzag dat u geen toestemming zou krijgen om met I.(...) te huwen en vreesde dat I.(...) en u zouden worden gedood door haar familie omdat u I.(...) had ontmaagd, zou u besloten hebben Irak te verlaten. Op 10 juni 2012 zou u met uw broer I.(...) bij haar thuis hebben opgehaald. Jullie zouden één nacht in Bedare hebben doorgebracht alvorens de grens met Turkije over te steken. Jullie zouden vervolgens een tiental dagen in Istanbul hebben verbleven. Tijdens jullie verblijf in Turkije zou I.(...) u hebben verteld dat ze zwanger was. U zou uw familie vervolgens hebben ingelicht waarop zij u te kennen gaven dat jullie nu zeker niet meer konden terugkeren. U zou via uw familie eveneens vernomen hebben dat de broer van I.(...), I.(...), uw broer K.(...) had verwond bij een schietpartij. Voorts zouden uw ouders geregeld thuis bezocht en bedreigd worden door de vader, broers en neven van I.(...), die naar jullie op zoek zijn. Uw zus N.(...) zou ondertussen door haar echtgenoot aan de deur zijn gezet omdat u en I.(...) seksueel contact hadden bij hen thuis. Uw zus N.(...) zou sindsdien terug bij uw ouders wonen. Nadat u dit nieuws had vernomen zouden u met I.(...) naar Griekenland zijn verdergereisd waar jullie ruim drie maanden zouden verbleven hebben. Uiteindelijk zou de smokelaar jullie hebben opgehaald en zouden jullie naar België zijn gereisd. U zou op 26 september 2012 in België zijn aangekomen en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw Iraaks paspoort en uw Iraaks nationaliteitsbewijs neer. In het dossier van uw partner werden ook nog kopieën van een aantal (medische) attesten betreffende haar zwangerschap neergelegd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees te worden gedood door I.(...)’s familie. Er kan echter ten zeerste worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw beweerde geheime relatie met I.(...) en het feit dat u thans door haar familie zou worden gezocht. Dit omwille van volgende redenen.

Zo dient er vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande verschillende kernelementen van uw relaas afwijken van de verklaringen afgelegd door uw partner I.(...). U verklaarde dat u I.(...) in oktober 2011 leerde kennen en een tiental dagen later uw telefoonnummer aan haar gaf. U stelde voorts dat jullie pas eind januari 2012 voor het eerst echt contact hadden en "face to face" met elkaar praatten op het dak van de woning van N.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 4 en 5). I.(...) verklaarde daarentegen dat zij in november 2011 uw telefoonnummer kreeg en merkte voorts op dat jullie elkaar voor de eerste keer echt ontmoeten nadat jullie een maand telefonisch contact hadden gehad (zie gehoorverslag I.(...) CGVS p. 3 en 4). I.(...) was bovendien heel zeker dat jullie eerste échte ontmoeting nog in 2011 plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS I.(...) p. 4) Nog volgens I.(...) ging die eerste ontmoeting door in de woning van N.(...) (zie gehoorverslag I.(...) CGVS p. 4), terwijl u dan weer verklaarde dat die eerste ontmoeting doorging op het dak van N.(...)’s woning. U preciseerde hierbij zelfs dat het dan makkelijker was voor beiden om weg te vluchten indien iemand op het onverwachts op het dak zou komen (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U merkte voorts op dat N.(...) reeds op de hoogte was van uw gevoelens voor I.(...) voor jullie de eerste keer echt met elkaar praten op het dak van haar woning (zie gehoorverslag CG VS p. 5), terwijl I.(...) dan weer verklaarde dat jullie het aan N.(...) vertelden de eerste keer dat jullie bij haar thuis afspraken (zie gehoorverslag I.(...) p. 5).

Waar u voorts stelde dat u I.(...) vaak liet weten dat u met haar wilde trouwen maar dat zij nog wilde wachten (zie gehoorverslag CGVS p. 7), beweerde I.(...) dan weer dat zij u bij jullie eerste echte ontmoeting al direct vroeg wanneer u om haar hand zou komen vragen bij haar ouders. Uit haar verklaringen aangaande uw reactie op haar vraag, blijkt dan weer dat u eerder degene was die zich terughoudend gedroeg in plaats van omgekeerd (zie gehoorverslag CGVS I.(...) p. 5). In tegenstelling tot de verklaringen van I.(...) dat zij u als eerste vroeg om te trouwen, ontkende u dan weer dat I.(...) ooit zelf het voorstel heeft geopperd om te huwen; enkel haar moeder zou u hebben opgebeld met de melding dat u I.(...)'s hand moest komen vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Waar u voorts verklaarde niet te weten wanneer I.(...) zwanger raakte of hoe ze het te weten kwam én u tevens beweerde dat zij u pas in Istanbul inlichtte van haar zwangerschap (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en 15), verklaarde I.(...) daarentegen uitdrukkelijk dat ze na haar tweede doktersbezoek - waar uzelf overigens geen enkele melding van maakte - vernam dat ze waarschijnlijk zwanger was én u dit ook zo heeft verteld nog voor jullie vertrek uit Irak (zie gehoorverslag CGVS I.(...) p. 14 en 17). U hiermee geconfronteerd gaf u het opmerkelijke antwoord dat u het niet meer weet en dat u niet denkt dat ze het u heeft gezegd (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Gezien de houding in Irak ten aanzien van buitenhuwelijkse seksuele relaties en zwangerschappen in 't algemeen en rekening houdend met de specifieke situatie waarin jullie verwickeld waren - uw huwelijksaanzoeken werden telkens geweigerd omdat uw vriendin al aan iemand anders was beloofd wat dus een gevaarlijke situatie kon veroorzaken voor jullie allebei - lijkt het toch hoogst onwaarschijnlijk dat u zich niet meer zou herinneren of en wanneer uw vriendin u inlichtte over een dermate ingrijpende gebeurtenis als haar zwangerschap. U haalde verder nog aan dat niemand van I.(...)'s familie weet had van haar (geplande) vlucht uit Irak en u haalde doorheen uw verklaringen ook uitdrukkelijk aan dat het gemakkelijk was om samen met I.(...) jullie vlucht te plannen via de telefoon (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 16). I.(...) zelf beweerde dan weer uitdrukkelijk dat ze de hulp kreeg van haar moeder bij het voorbereiden van haar vlucht (zie gehoorverslag I.(...) CGVS p. 12). Hiermee geconfronteerd wijzigde u plots uw verklaringen zonder meer en stelde u dat I.(...) inderdaad de hulp kreeg van haar moeder en u uitte hierbij louter postfactum de blote bewering dat het de fout is van de tolk dat u hem niet begreep (zie gehoorverslag CGVS p. 17).

Rekening houdend met het feit dat u voordien meermaals doorheen uw verklaringen te kennen gaf dat het makkelijk was om uw vlucht met I.(...) te regelen via de telefoon en dat jullie konden praten als haar familie niet thuis was (zie gehoorverslag CGVS p. 17), kan uw loutere verwijzing naar de tolk geenszins worden weerhouden om uw ongerijmde verklaringen te vergoelijken.

Betreffende de zwangerschap verklaarde u voorts dat u uw ouders twee à drie weken geleden, i.c. begin november 2012, heeft laten weten dat I.(...) zwanger is (zie gehoorverslag CGVS p. 17), terwijl I.(...) zelf dan weer beweerde dat u uw ouders van de zwangerschap op de hoogte bracht toen jullie in Istanbul verbleven, i.c. juni 2012 (zie gehoorverslag CGVS I.(...) p. 17). Wat de problemen voor uw familie betreft, sinds uw vertrek uit Irak, verklaarde u tot slot dat uw broer K.(...) klacht zou hebben willen indienen tegen de broer van I.(...) nadat hij door hem was neergeschoten maar uw vader zou hem dit verboden hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 11) terwijl I.(...) zelf dan weer verklaarde dat K.(...) de naam van I.(...) (haar broer) niet wilde noemen en geen klacht wilde indienen omdat het om een stammentwist gaat en het conflict intern moest opgelost worden (zie gehoorverslag I.(...) CGSV p. 10). Waar u tot slot verklaarde dat uw vader niet toegaf aan I.(...)'s familie dat jullie samen wegvluchtten uit Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 17), stelde I.(...) dan weer dat uw vader wel degelijk aan I.(...)'s vader te kennen gaf dat hij wist dat jullie samen waren vertrokken (zie gehoorverslag CGVS I.(...) p. 18).

De vaststelling dat u en uw partner dermate afwijkende verklaringen aflegden aangaande verschillende essentiële elementen binnen jullie asielrelaas, zet uw geloofwaardigheid in niet geringe mate op de helling.

Dat uw eigen opeenvolgende verklaringen bovendien ook onderling van elkaar afwijken, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zelf spontaan driemaal om de hand van I.(...) ging vragen omdat u wou vermijden dat ze zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van DVZ, dd. 2 oktober 2012, p. 4). Op het CGVS verklaarde u echter dat u de huwelijksaanzoeken deed nadat de moeder van I.(...) u had opgebeld toen ze wist dat haar dochter niet langer maagd was. Bovendien verklaarde u op het CGVS aanvankelijk dat u pas bij het derde huwelijksaanzoek van de vader te horen kreeg dat I.(...) reeds was beloofd aan haar neef (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat u meermaals om I.(...)'s hand ging vragen om haar te redden van een gedwongen huwelijk, kan, blijkens uw laatste verklaringen, niet worden volgehouden. Na confrontatie merkt u vooreerst op dat het een kort interview was op de DVZ en uiteindelijk blijft u zonder meer vasthouden aan uw verklaringen afgelegd op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 17). U hierbij nog uitdrukkelijk gevraagd waarom u op de DVZ niets heeft verteld over het feit dat I.(...)'s moeder u opbelde met de melding dat u om haar dochters

hand moest vragen omdat u haar had ontmoet, wees u erop dat u nog veel wilde vertellen maar hiertoe niet de kans kreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Gezien u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS werd gevraagd naar eventuele problemen op de DVZ alsook uitdrukkelijk werd gevraagd of u al uw problemen in grote lijnen had kunnen vertellen én u hierbij uitdrukkelijk vermeldde dat u, met uitzondering van de beschieting van uw broer K.(...), alles in het kort heeft kunnen vertellen (zie gehoorverslag CGVS p. 1), kan uw opmerking geenszins worden weerhouden. U heeft bovendien uw verklaringen op de DVZ ter goedkeuring ondertekend nadat deze u in het Badini werden voorgelezen. U hierop gewezen stelt u uiteindelijk dat, indien er fouten staan in uw verklaringen op de DVZ, zulks uw eigen schuld is (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U vermag hiermee geenszins de vastgestelde ongerijmdheden te weerleggen.

Nog volgens uw verklaringen op de DVZ raakte I.(...) in mei 2012 zwanger van u (zie vragenlijst CGVS p. 4). U hiernaar gevraagd op het CGVS stelde u uitdrukkelijk niet te weten wanneer ze zwanger raakte (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Na confrontatie stelde u dan weer dat het uw fout is en u wees erop dat u zo moe was op de DVZ en geen idee had wat u verklaarde of wat werd voorgelezen (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Hier kan nogmaals worden benadrukt dat dan toch minstens van u kan worden verwacht dat u zulks zou melden bij aanvang van uw gehoor op het CGVS toen u hiernaar werd gevraagd, quod non. Verder verklaarde u op de DVZ dat u met I.(...) wegluchtte nadat haar familie vernam dat ze zwanger was (zie vragenlijst CGVS p. 4). Op het CGVS stelde u dan weer dat u uw eigen familie wel inlichtte van de zwangerschap na jullie vlucht uit Irak maar geen idee heeft of I.(...) haar familie hiervan op de hoogte is (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Voorts is het ook opmerkelijk dat u op de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van de bedreigingen die ten aanzien van uw familie werden/worden geuit door I.(...)'s familie sinds jullie vertrek. Gezien u verklaarde dat u in Istanbul van deze feiten op de hoogte werd gebracht door uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 9), kan toch worden verwacht dat u deze niet onbelangrijke feiten ook op de DVZ zou hebben vermeld.

Los van bovenstaande bevindingen wordt uw geloofwaardigheid eens te meer ondermijnd door volgende vaststellingen. U verklaarde dat uw zus N.(...), die naast I.(...) en haar ouders woonde, door haar echtgenoot werd buitengezet nadat hij te weten kwam dat u en I.(...) elkaar in zijn woning ontmoetten en er seksuele betrekkingen hadden (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Indien uw verklaringen op de waarheid berusten is het geenszins aannemelijk dat I.(...)'s vader en broers geen enkele weet zouden hebben van jullie seksuele relatie en uw zwangerschap. Gezien uw zus reeds opnieuw bij uw ouders zou gaan wonen zijn voor jullie vlucht uit Irak én de vaststelling hierbij dat I.(...) geen problemen kende met haar vader en broers voor jullie vlucht, wijst er eens te meer op dat uw voorstelling van de feiten niet strookt met de realiteit en doet het vermoeden rijzen dat u en I.(...) Irak niet dienden te verlaten omwille van problemen met I.(...)'s familie.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u ook niet in staat bent enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

Het geheel van bovenstaande bevindingen toont aan dat uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd. De vluchtelingenstatus kan u dan ook geenszins worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zakho, provincie Dohuk (Noord-Irak), dient in casu de veiligheidssituatie in Zakho, Dohuk, Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw paspoort en nationaliteitsbewijs tonen enkel uw identiteit en afkomst aan - gegevens die op zich niet ter discussie staan - doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De stukken betreffende de zwangerschap van uw partner bevestigen louter haar zwangerschap - wat evenmin wordt betwist - maar tonen geenszins aan dat zij zwanger raakte onder de omstandigheden zoals door jullie geschetst en/of de beweerde problemen met haar familie.

Ten aanzien van uw vriendin I.(...) I.(...) S.(...) werd eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker tracht *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat het feitenrelaas aantoonde dat hij zich wel degelijk in groot gevaar bevindt. Hij stelt tevens alle bewijsstukken waarover hij beschikt te hebben voorgelegd. Alle elementen zijn samenhangend en niet in strijd met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor de aanvraag. Aan alle voorwaarden gesteld door artikel 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet is voldaan en verzoeker meent dan ook recht te hebben op de vluchtelingenstatus.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker riskeert vermoord te worden indien hij zou terugkeren naar Irak, hetgeen een reëel risico op ernstige schade vormt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet. Er kan in Irak ook geen bescherming worden geboden door de politie aangezien de geschetste problematiek te beschouwen is als een twist die volgens de Sharia-wet op familiale basis dient te worden opgelost. Tevens is de politie in Irak zwaar corrupt.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas en dit gelet op de verscheidene tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en zijn vriendin, I., afleggen. Verzoeker verklaarde niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees te worden gedood door I. 's familie. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde geheime relatie met I. en het feit dat hij thans door haar familie zou worden gezocht.

Verzoekers verklaringen aangaande verschillende kernelementen van zijn relaas wijken af van de verklaringen afgelegd door zijn vriendin I. Zo verklaarde verzoeker dat hij I. in oktober 2011 leerde kennen en een tiental dagen later zijn telefoonnummer aan haar gaf. Verzoeker stelde voorts dat zij pas eind januari 2012 voor het eerst echt contact hadden en "face to face" met elkaar praatten op het dak van de woning van N. (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5). I. verklaarde daarentegen dat zij in november 2011 verzoekers telefoonnummer kreeg en merkte voorts op dat zij elkaar voor de eerste keer echt ontmoetten nadat zij een maand telefonisch contact hadden gehad (stuk 12, gehoorverslag I., p. 3, 4). I. was bovendien heel zeker dat de eerste échte ontmoeting nog in 2011 plaatsvond (stuk 12, gehoorverslag I., p. 4). Het argument dat zij overeenstemmende verklaringen afleggen over het ogenblik dat zij elkaar ontmoet hebben, dat I. de buurvrouw was van de zus van W. en dat ze telefonisch contact hebben gehad weerlegt geenszins voormelde tegenstrijdige verklaringen. Zij blijven dan ook volledig overeind. Ook het betoog dat hun verklaringen aangaande het ogenblik waarop zij mekaar voor het eerst echt ontmoet hebben slechts met één maand (verschil tussen eind december en begin januari) verschillen van elkaar is onafdoende teneinde de tegenstrijdigheid te weerleggen. I. benadrukte namelijk dat de eerste ontmoeting plaatsvond in 2011 (stuk 12, gehoorverslag I., p. 4), terwijl verzoeker duidelijk

stelde dat het ging om eind januari 2012. Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker en zijn vriendin eenduidige verklaringen afleggen omtrent het jaar waarin zij mekaar voor het eerste hebben ontmoet (stuk 4, gehoorverslag, p. 5).

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat volgens I. die eerste ontmoeting doorging in de woning van N. (stuk 12, gehoorverslag I., p. 4), terwijl verzoeker dan weer verklaarde dat die eerste ontmoeting doorging op het dak van N. 's woning. Verzoeker preciseerde hierbij zelfs dat het dan makkelijker was voor beiden om weg te vluchten indien iemand op het onverwachts op het dak zou komen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker stelt dat een dergelijke "mismatch" tussen de verklaringen irrelevant is, gezien dezelfde plaats werd aangeduid, namelijk de woning van de schoonzus van I., dat het perfect mogelijk is dat één van beide personen zich vergist met betrekking tot de exacte plaats van de eerste ontmoeting en dat verzoeker verklaarde dat de ontmoetingen meestal plaatsvonden op het dak van de woning van zijn schoonzus, weerlegt noch verschoont verzoeker voormelde tegenstrijdigheid. Aangezien tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen specifiek gewezen werd op de plaats van de "eerste" ontmoeting is het niet aannemelijk dat indien deze gebeurtenis daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, één van beide personen zich desbetreffend zou vergissen. Dit betreft immers niet alleen een ingrijpende, maar vooral een risicovolle gebeurtenis, die wanneer zij overeenstemt met de realiteit in het geheugen gegrift is.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker verklaarde dat hij I. vaak liet weten dat hij met haar wilde trouwen maar dat zij nog wilde wachten (stuk 4, gehoorverslag, p. 7), terwijl I. stelde dat zij verzoeker bij de eerste echte ontmoeting al direct vroeg wanneer hij om haar hand zou komen vragen bij haar ouders (stuk 12, gehoorverslag I., p. 12). In tegenstelling tot de verklaringen van I. dat zij verzoeker als eerste vroeg om te trouwen, ontkende verzoeker dan weer dat I. ooit zelf het voorstel heeft geopperd om te huwen; enkel haar moeder zou verzoeker hebben opgebeld met de melding dat hij I.'s hand moest komen vragen (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift de correcte weergave van de feiten te geven en haalt aan dat het inderdaad I. was die aan verzoeker vroeg wanneer hij haar ten huwelijk zou vragen en dat verzoeker hier nog niet klaar voor was en bijgevolg op een afwijzende manier reageerde. Verzoeker stelt thans evenzeer dat nadat de moeder van I. kennis had genomen van het feit dat haar dochter geen maagd meer was, zij bij hem aandrong dat hij haar dochter ten huwelijk zou vragen, hetgeen hij vervolgens ook gedaan heeft. Een dergelijke *post factum* weergave van de feiten doet echter geen afbreuk aan de verklaringen die verzoeker en I. op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hebben afgelegd en kan dan ook de op basis van deze verklaringen hoger vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen of verklaren. Deze tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker verklaarde niet te weten wanneer I. zwanger raakte of hoe ze het te weten kwam én tevens beweerde dat zij hem pas in Istanbul inlichtte van haar zwangerschap (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 15), terwijl I. daarentegen uitdrukkelijk verklaarde dat ze na haar tweede doktersbezoek - waar verzoeker overigens geen enkele melding van maakte - vernam dat ze waarschijnlijk zwanger was én verzoeker dit ook zo heeft verteld nog voor het vertrek uit Irak (stuk 12, gehoorverslag I., p. 14, 17). Wanneer verzoeker met deze verklaringen wordt geconfronteerd stelt hij dat hij het niet meer weet en dat hij niet denkt dat ze het hem heeft gezegd (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Gelet op de specifieke situatie waarin verzoeker en I. verwickeld waren, is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet meer zou herinneren of en wanneer zijn vriendin hem inlichtte over een dermate ingrijpende gebeurtenis als haar zwangerschap. Waar verzoeker thans aanhaalt dat I. naar aanleiding van haar tweede doktersbezoek op de hoogte werd gebracht van haar vermoedelijke zwangerschap en dit zo ook aan verzoeker meedeelde en dat de definitieve zwangerschap pas werd vastgesteld in Istanbul en verzoeker dan ook pas in Istanbul kennis nam van de definitieve zwangerschap, komt de Raad over als gekunstelde *post factum* verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd het volgende opgetekend: "(...) *Ik wist in Istanbul dat ze zwanger was. Voordien wist u het niet? Ze heeft het voordien niet verteld. Misschien was ze al voordien zwanger, maar dat heeft ze niet verteld.(...)*" (stuk 4, gehoorverslag, p. 3) (eigen onderlijning). Hieruit blijkt dat verzoeker zelfs niet op de hoogte was van een "vermoedelijke" zwangerschap.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker aanhaalde dat niemand van I. 's familie weet had van haar (geplande) vlucht uit Irak en haalde doorheen zijn verklaringen ook uitdrukkelijk aan dat het gemakkelijk was om samen met I. de vlucht te plannen via de telefoon (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 16). I. zelf beweerde dan weer uitdrukkelijk dat ze de hulp kreeg van haar moeder bij het voorbereiden van haar vlucht (stuk 12, gehoorverslag I., p. 12).

Het argument dat verzoeker met het woord "familie" enkel de vader, broers en neven van I. bedoelde doch niet haar moeder, omdat hij wist dat haar moeder betrokken was bij de geplande vlucht, kan geen afbreuk doen aan het bovenstaande. Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt zeer duidelijk dat verzoeker met familie evenzeer I.'s moeder bedoelde. Desbetreffend werd immers het volgende opgetekend: "Hoe kon zij vertrekken met haar ouders, broers,... thuis? Dat weet ik niet, maar ze kwam toch. Was er iemand van haar familie die weet had van haar vlucht? Neen, ik denk het niet (...). En was er dan geen risico dat haar broers, moeder hiervan op de hoogte zouden worden gebracht? Wat kon ik anders doen, soms heb je geen andere keuze.(...)" (stuk, 4, gehoorverslag, p. 12, 16) (eigen onderlijning). Verzoeker gaf geen enkele keer te kennen dat I.'s moeder geen probleem vormde.

Waar verzoeker verklaarde dat zijn vader niet toegaf aan I. 's familie dat zij samen wegvluchtten uit Irak (stuk 4, gehoorverslag, p. 17), stelde I. dan weer dat verzoekers vader wel degelijk aan I. 's vader te kennen gaf dat hij wist dat verzoeker en I. samen waren vertrokken (stuk 12, gehoorverslag I., p. 18). Met het argument dat verzoeker wel degelijk aan zijn vader toegaf dat hij Irak wenst te ontvluchten, omdat deze hem financiële middelen verschafte om het land te ontvluchten weerlegt verzoeker voormelde tegenstrijdigheid niet. Voormelde tegenstrijdigheid heeft immers betrekking op hetgeen verzoekers vader al dan niet te kennen gaf aan I.'s familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanvoert dat er geen bescherming kan geboden worden door de politie aangezien de geschetste problematiek op familiale basis dient te worden opgelost en dat de politie zwaar corrupt is, is gelet op de vaststaande ongeloofwaardigheid van de feiten irrelevant.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Noord Irak." van 11 mei 2012) blijkt dat er voor burgers in Noord-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit niet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF